

Arrest

nr. 296 320 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2022 dient de verzoekster, tezamen met haar zussen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 februari 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Deze onontvankelijkheidsbeslissing is de eerste bestreden beslissing. Zij werd per aangetekend schrijven van 17 februari 2023 aan de verzoekster ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.02.2022 werd ingediend door :

E. J., M. (...) (R.R. xxx)

Geboren te D. E. K. (...) op (...).1967

E. J., S. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).1969

E. J., H. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).1975

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 24.01.2018 (H. (...)) en 03.02.2018 (S. (...) en M. (...)) België binnenkwamen, met een Nederlands Schengenvisum type C, geldig van 18.01.2018 tot 04.03.2018 (voor H. (...) en M. (...)) en van 31.01.2018 tot 17.03.2018 (S. (...)). Betrokkenen kozen er echter voor de termijn van hun visum niet te respecteren en zich te nestelen in illegaal verblijf. Op 24.09.2019 dienden zij een aanvraag gezinshereniging in met hun Belgische vader, die echter negatief werd afgesloten op 21.04.2020.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun veiligheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun vader enorm hulpbehoevend was, reden waarom zij in België gebleven zijn omdat hij hulp nodig had voor zijn alledaagse activiteiten, maar dat hij helaas overleden is op 27.12.2019 door omstandigheden buiten hun wil om. Hoewel begrip opgebracht kan worden voor de pijn die het verlies van hun vader veroorzaakt heeft, kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien het een terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk maakt.

Het feit dat verschillende familieleden de Belgische nationaliteit hebben verworven of legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een

eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen beroepen zich tevens op artikel 8 EVRM aangezien zij het centrum van hun belangen in België gevestigd zouden hebben. Zij zouden hier samen met hun familie, vrienden en kennissen hun privéleven hebben opgebouwd. Betrokkenen wijzen in dit kader op de aanwezigheid van broer op het Belgische grondgebied. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name hun broer waarnaar ze zelf verwijzen in hun aanvraag maar daarnaast is er ook sprake van een Belgische zus (waarvan ze de identiteitskaart voorleggen) en twee andere Belgische broers (waarvan er één echter in het buitenland woont). Daarnaast leggen ze nog twaalf identiteitskaarten voor van personen waarmee ze hun verwantschap op geen enkele manier verduidelijken. We stellen echter vast dat betrokkenen niet samenwonen met één van deze familieleden noch bijkomende elementen van afhankelijkheid aantonen. De band tussen hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke elementen dus niet aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden geen enkele getuigenverklaring voorleggen. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwden. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat een terugkeer ontegensprekelijk een verdwijning/splitsing tot gevolg zou hebben en dat zij voor lange tijd van hun vertrouwde omgeving gescheiden zouden worden. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeksters beperkten er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij onbepaalde tijd nodig zullen hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).

Betrokkenen beroepen zich op de COVID-19 pandemie als buitengewone omstandigheid die hen verhindert om tijdelijk terug te keren naar Marokko. Zij zouden vrezen voor hun leven en hun fysieke integriteit door deze ernstige snel verspreidende epidemie. Zij menen zelfs het risico te lopen het slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling gelet op deze uitbraak. De coronapandemie is een wereldwijd fenomeen, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België – zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer – een zekere kans op een besmetting met zich mee brengen, ook al gelden hier ook sanitaire maatregelen die iedereen hoort te volgen. Dus ook in België lopen verzoeksters een kans om besmet te geraken (RVV, arrest nr 268396 van 16.02.2022). Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat een terugkeer naar Marokko hun leven of hun fysieke integriteit in gevaar zou brengen noch dat zij hierdoor een onmenselijke of vernederende behandeling zouden riskeren. Bovendien, indien verzoekende partij in Marokko besmet zou geraken, dan nog blijkt niet dat zij tot een risicogroep behoren noch blijkt dat zij in Marokko verstoken zullen blijven van de benodigde medische zorgen (RVV, arrest nr 245440 van 4 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het reguliere luchtverkeer met België volledig is hervat en dat alle COVID-19 gerelateerde maatregelen opgeheven zijn. Reizen naar Marokko is aldus perfect mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de coronacrisis in haar geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij vervreemd zouden zijn van hun land van herkomst, zodat zelfs een tijdelijke terugkeer een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Zij zouden geen enkel onderdak hebben noch steun van kennissen of vrienden. Echter, betrokkenen maken deze bewering niet aannemelijk. Zij verblijven pas sinds 2018 in België terwijl ze geboren en getogen zijn in Marokko. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hun zus N. (...) nog steeds in Marokko woont en gehuwd is. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 51 jaar (voor M. (...)), ruim 49 jaar (voor S. (...)) en ruim 43 jaar (voor H. (...)) in Marokko en hun verblijf

in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkenen leggen tevens een aantal medische stukken voor, met name: een raadplegingsverslag van dr. S. (...) dd. 20.11.2018, verschillende ziekenhuisfacturen, een verzamelgetuigschrift verstrekte hulp en een verklaring van dr. S. (...) dd. 07.10.2021. Echter, uit deze stukken blijkt niet dat er sprake is van een medische problematiek die hen zou verhinderen om te reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen plaats zouden hebben om hun 'hebben en houden' achter te laten, wat een onevenredigheid zou vormen in de buitengewone inspanning om de aanvraag in Marokko in te dienen. Echter, betrokkenen tonen dit niet aan. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkenen leggen tevens twee Marokkaanse attesten voor, namelijk een attest dd. 16.07.2019 dat zij geen inkomsten hebben volgens hun belastingaangifte en een attest dd. 09.07.2019 dat zij geen woningbelasting of gemeente belasting betalen. Echter, aangezien betrokkenen reeds sinds begin 2018 in België verblijven, is het niet vreemd dat zij in 2019 geen inkomen hadden of belasting verdienden. We wijzen er op dat zij op 04.01.2018 een visumaanvraag indienden bij de Nederlandse autoriteiten die werd goedgekeurd. Het feit dat deze visumaanvraag werd goedgekeurd wijst op een stabiele financiële situatie in Marokko aangezien de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. Het staat betrokkenen bovendien vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen plaats zouden hebben om hun hebben en houden achter te laten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verwijst naar het verslag van IOM (uit 2021) om aan te tonen dat zij geen beroep kan doen op ondersteuning door IOM. Volgens betrokkenen bewijzen de cijfers uit dit rapport dat de re-integratie steun in hun hoofde onbestaande zou zijn. De cijfers tonen dat echter niet aan. Het is niet omdat geen enkele Marokkaanse onderdaan in 2021 gebruikt maakte van IOM, dat Marokkaanse onderdanen uitgesloten zouden zijn van deze re-integratie steun. Dit blijkt nergens uit het voorgelegde rapport en kan dan ook niet aanvaard worden door onze diensten

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat niet van verwacht kan worden dat zij zich opnieuw elders gaan vestigen omdat zij op een gedoogde manier in België hebben verbleven. Echter, we merken op dat betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. Het is hun eigen keuze geweest om de termijn van hun visum niet te respecteren en zich te nestelen in illegaal verblijf. Pas meer dan een jaar laten dienden zij een aanvraag gezinshereniging in, die negatief werd afgesloten op 21.04.2020. Betrokkenen waren er dus wel degelijk van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevonden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het voor hen onmogelijk zou zijn om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die in Marokko gelden, gelet op hun afwezigheid en op de coronacrisis. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikels 6 en 7 van het ECOSOC-verdrag die het recht op arbeid en de arbeidsvoorwaarden veilig stellen. Betrokkenen tonen echter niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hen de mogelijkheid om te werken in België niet onttrekt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkenen om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van “gelijkaardige dossiers” en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog is met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Betrokkenen wijzen er op dat het evenredigheids- en redelijkheidsprincipe een algemeen rechtsbeginsel is dat steeds geëerbiedigd moet worden. Echter, huidige beslissing verplicht hen enkel om de aanvraag in het buitenland in te dienen wat een tijdelijke maatregel is en dus niet strijdig is met het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel (RVV, arrest nr 249346 van 18 februari 2021).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht, dat zij absoluut geen gevaar vormen voor de veiligheid en openbare orde en dat zij over een blanco strafblad beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij intussen goed geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat zij geen overlast zouden vormen, dat zij sinds 2018 in België zouden verblijven, dat zij moeite gedaan zouden hebben om de Nederlandse taal te leren, dat zij geslaagd waren voor een cursus maatschappelijke oriëntatie, dat zij jaren gespendeerd zouden hebben om hun taal te verbeteren en hun inburgering te optimaliseren om zodoende bij te dragen aan de maatschappij, dat zij duurzaam verankerd zouden zijn in het Antwerpse, dat zij tal van contacten en relaties opgebouwd zouden hebben met Belgen en personen met legaal verblijf, dat zij goed aangeschreven zouden staan, dat zij gekend zouden zijn als sociale, sympathieke en behulpzame personen die zich goed gedragen en zich volledig zouden inzetten voor de Belgische samenleving, dat zij van niemand afhankelijk zouden willen zijn voor hun inkomen en onderhoud, dat zij zeer vlug een job aangeboden zullen krijgen, dat zij volledig ter beschikking zouden staan van de arbeidsmarkt, dat zij ervan zouden dromen om zich wettig in België te vestigen en volwaardig deel uit te maken van de Belgische samenleving, dat zij hier sociaal verankerd zouden zijn, dat zij reeds volledig ingeburgerd zouden zijn, dat er over hun integratie geen twijfel zou kunnen bestaan, dat zij België als hun eigen land zouden beschouwen, dat zij zich de Belgische gewoonten eigen gemaakt zouden hebben, dat zij de Belgische wettelijke normen en waarden zouden respecteren, dat een bewijs van inschrijving Nederlandse taallessen, verschillende deelcertificaten Nederlands, hun resultaat maatschappelijke oriëntatie, een huurovereenkomst voor een appartement, verschillende arbeidsovereenkomsten voor H. (...) evenals loonfiches en attesten inzake jaarlijkse vakantie en een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, briefwisseling met de VDAB voor M. (...), verschillende facturen en bijhorende betalingsbewijzen, hun briefwisseling met de mutualiteit, een werkbepoofte voor S. (...) en 13 identiteitskaarten van beweerde familieleden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)

Op 17 februari 2023 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel maakt de tweede bestreden beslissing uit, die eveneens per aangetekend schrijven van 17 februari 2023 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)
Mevrouw,

Naam, voornaam: E. J. (...), H. (...)
geboortedatum: (...).1975
geboorteplaats: D. E. K. (...)
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis van betrokkene blijkt dat er sprake is van een medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële en de formele motiveringsplicht en van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet. In de uiteenzetting van het middel wordt ook gewag gemaakt van een schending van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“a) Theoretische beschouwing

7. –

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de weigeringsbeslissing artikel 9bis en bijlage 13 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

b) Concrete toepassing

8.-

Verzoekster benadrukt dat de weigeringsbeslissing ten onrechte stelt dat de elementen die verzoekster heeft aangehaald geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen.

Nochtans zijn de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft voorgelegd wel degelijk buitengewone omstandigheden die met zich meebrengen dat zij er zich op kan beroepen en in de gegeven omstandigheden haar aanvraag in België kan indienen.

In casu heeft verzoekster op een afdoende manier bewezen dat een aanvraag in het land van herkomst, met inbegrip van alle omstandigheden, een buitengewone inspanning zou vereisen, minstens bijzonder moeilijk is voor verzoekster om zich terug te begeven naar haar herkomstland.

9.-

Vooreerst stelt verwerende partij ten onrechte in de weigeringsbeslissing het volgende:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

In casu is verzoekster vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Verwerende partij stelt dat het langdurig verblijf, de volledig integratie in het Rijk, de sociale bindingen in het Rijk, de familiale banden, de ruime vrienden- en kennissenkring geen buitengewone omstandigheden zijn in hoofde van verzoekster.

Ten onrechte stelt verwerende partij dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen, quod non, en stelt verder dat :

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun vader enorm hulpbehoevend was, reden waarom zij in België gebleven zijn omdat hij hulp nodig had voor zijn alledaagse activiteiten, maar dat hij helaas overleden is op 27.12.2019 door omstandigheden buiten hun wil om. Hoewel begrip opgebracht kan worden voor de pijn die het verlies van hun vader veroorzaakt heeft, kan dit element niet aanvaard worden

als buitengewone omstandigheid aangezien het een terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk maakt.”

Dat verzoekster in haar aanvraag tot machtiging duidelijk te kennen heeft gegeven dat de laatste wens van de vader van verzoekster was dat zij hem beloofden om een bijdrage te leveren in de Belgische maatschappij.

Dat verzoekster enorm gehecht was aan haar vader en samen met haar zussen de wens van haar overleden vader in vervulling wil laten komen.

Dat verzoekster heeft aangetoond aan de hand van verschillende stukken dat zij een meerwaarde zal zijn voor de Belgische samenleving.

Dat verwerende partij dit niet afdoende heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Minstens diende verwerende partij hiermee rekening te houden.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.

Dat dit middel derhalve gegrond is.

10.-

Verder stelt verwerende partij het volgende:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij vervreemd zouden zijn van hun land van herkomst, zodat zelfs een tijdelijke terugkeer een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Zij zouden geen enkel onderdak hebben noch steun van kennissen of vrienden. Echter, betrokkenen maken deze bewering niet aannemelijk. Zij verblijven pas sinds 2018 in België terwijl ze geboren en getogen zijn in Marokko. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hun zus N. (...) nog steeds in Marokko woont en gehuwd is. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 51 jaar (voor M. (...)), ruim 49 jaar (voor S. (...)) en ruim 43 jaar (voor H. (...)) in Marokko en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).”

Verwerende partij zich steunt op hypothesen en veronderstellingen daar waar zij stelt dat het onwaarschijnlijk zou lijken dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst...

Dergelijke motieven zijn foutief en kunnen de beslissing geenszins dragen. Het feit dat verwerende partij zich steunt op hypothesen, maakt op zich reeds een schending uit van de motiveringsplicht in haar hoofde. Verzoekster betwist niet dat haar zus N. (...) in het land van herkomst woont, doch heeft zij geen enkele contact of band met haar.

Minstens kon zij tijdens het onderzoek de vraag stellen aan verzoekster of zij nog contact heeft met haar zus N. (...) in Marokko alwaar zij terecht zou kunnen. Dit heeft verwerende partij echter in casu niet gedaan...

Verder verwijst verwerende partij in haar bestreden beslissing dat verzoekster ruim 43 jaar in Marokko heeft verbleven en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins zouden kunnen vergeleken worden met haar banden in het land van herkomst, quod certa non. Verwerende partij gaat hiermee echter zeer kort door de bocht.

Hoewel verwerende partij in de bestreden beslissing zelf eveneens aangeeft en alleszins niet betwist dat verzoekster meer dan 5 jaar in België verblijft, vergeet zij en beseft zij aldus niet dat deze 5 jaren, zwaarder doorwegen in verhouding met het 43 jarig verblijf van verzoekster in het land van herkomst. Te meer, het

familiaal netwerk en de sociale banden van verzoekster zich in het Rijk bevinden en geenszins in het land van herkomst.

De laatste 5 jaren in België wegen absoluut zwaarder door dan het 43-jarig verblijf in het land van herkomst, nu het ook 5 jaar geleden is dat zij nog enige band zou hebben gehad met Marokko... Dergelijke stelling van verwerende partij is dan ook niet ernstig. Enige proportionaliteitstoets is niet te vinden in de motieven van verwerende partij. Minstens diende verwerende partij een belangenafweging in die zin te doen, hetgeen in casu niet is gebeurd, waardoor de beslissing bijgevolg gebrekkig werd gemotiveerd.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.

11.-

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat het langdurig verblijf in België noch de integratie als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Zo stelt verwerende partij het volgende:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij intussen goed geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat zij geen overlast zouden vormen, dat zij sinds 2018 in België zouden verblijven, dat zij moeite gedaan zouden hebben om de Nederlandse taal te leren, dat zij geslaagd waren voor een cursus maatschappelijke oriëntatie, dat zij jaren gespendeerd zouden hebben om hun taal te verbeteren en hun inburgering te optimaliseren om zodoende bij te dragen aan de maatschappij, dat zij duurzaam verankerd zouden zijn in het Antwerpse, dat zij tal van contacten en relaties opgebouwd zouden hebben met Belgen en personen met legaal verblijf, dat zij goed aangeschreven zouden staan, dat zij gekend zouden zijn als sociale, sympathieke en behulpzame personen die zich goed gedragen en zich volledig zouden inzetten voor de Belgische samenleving, dat zij van niemand afhankelijk zouden willen zijn voor hun inkomen en onderhoud, dat zij zeer vlug een job aangeboden zullen krijgen, dat zij volledig ter beschikking zouden staan van de arbeidsmarkt, dat zij ervan zouden dromen om zich wettig in België te vestigen en volwaardig deel uit te maken van de Belgische samenleving, dat zij hier sociaal verankerd zouden zijn, dat zij reeds volledig ingeburgerd zouden zijn, dat er over hun integratie geen twijfel zou kunnen bestaan, dat zij België als hun eigen land zouden beschouwen, dat zij zich de Belgische gewoonten eigen gemaakt zouden hebben, dat zij de Belgische wettelijke normen en waarden zouden respecteren, dat een bewijs van inschrijving Nederlandse taallessen, verschillende deelcertificaten Nederlands, hun resultaat maatschappelijke oriëntatie, een huurovereenkomst voor een appartement, verschillende arbeidsovereenkomsten voor H. (...) evenals loonfiches en attesten inzake jaarlijkse vakantie en een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, briefwisseling met de VDAB voor M. (...), verschillende facturen en bijhorende betalingsbewijzen, hun briefwisseling met de mutualiteit, een werkbelofte voor S. (...) en 13 identiteitskaarten van beweerde familieleden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoekster in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden zijn ‘omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.’ Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Het is op die grondslag dat de buitengewone omstandigheden moeten beoordeeld worden. De bestreden beslissing doet dit niet.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoekster anno 2023 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat zij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in haar land van herkomst, in casu Marokko, kan indienen.

Blijkbaar vergeet verwerende partij dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet net in het leven geroepen werd voor onder andere diegene die verschillende jaren in de illegaliteit hebben verbleven hun verblijf net op basis van het voormeld artikel te regulariseren...

Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vw. om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van

illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het verblijf moet in die zin bekeken worden op zich, los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

Meer nog, uit het feit dat verzoekster een eerdere poging heeft ondernomen om haar verblijf in het Rijk te regulariseren door een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen in functie van haar vader, blijkt immers dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Dat de aanvraag tot gezinshereniging negatief werd afgesloten omdat de vader van verzoekster is overleden 3 maanden na de aanvraag.

Er kan thans niet ernstig gesteld worden dat het feit dat verzoekster ondertussen 5 jaar lang verwijderd is van haar land van herkomst, waar de aanvraag zou dienen te geschieden in geval van onontvankelijkheid, niet zou worden aanvaard.

Gezien het tijdsverloop diende minstens aanvaard te worden dat er omstandigheden waren en thans nog steeds die het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

De reële actuele situatie van verzoekster diende beoordeeld te worden door verwerende partij, rekening houdend met de specifieke omstandigheden..

In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoekster om de aanvraag in Marokko te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met haar handelswijze in België

Het gaat er om dat verzoekster zeer lange tijd in België is, thans 5 jaar, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat zij niet meer terug kan naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

De beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid dient vanuit het redelijkheidsbeginsel te worden beoordeeld (RvV 28 april 2017, nr. 186 295), en niet op de eerste plaats van de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd.

In die mate dient er tevens opgemerkt te worden dat op dat een aanvraag op grond van het voornoemde artikel 9bis per definitie vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven.

Een dergelijk beslissing, waarbij een vreemdeling reeds geruime tijd niet op legale wijze op het grondgebied zou verblijven, als uitgangspunt vormt, miskent de beginselen van een algemeen behoorlijk bestuur. Dit is allesbehalve op redelijke wijze gesteund op de elementen die wijzen op integratie, de lokale verankering, kan verwerpen omdat verzoekster zich aldus zou hebben genesteld in illegaal verblijf en haar integratie en lokale verankering louter het gevolg zou zijn van haar eigen houding.

In casu heeft verzoekster op een afdoende manier bewezen dat een aanvraag in het land van herkomst, met inbegrip van alle omstandigheden, een buitengewone inspanning zou vereisen, minstens bijzonder moeilijk is voor verzoekster om zich terug te begeven naar hun herkomstland.

Blijkens de motivering van de bestreden beslissing stelt verzoekster vast dat verwerende partij niet in concreto naging of de lange duur van het verblijf van verzoekster in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – een procedureel gegeven –, maar enkel oordeelde dat het langdurig verblijf in België “onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar verzoekster zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.”

Een dergelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermog voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Daarnaast blijkt uit de loutere vaststelling dat verzoekster zelf verantwoordelijk zou zijn voor haar lange, illegale

verblijf nog niet dat de gemachtigde heeft onderzocht of verzoekster door toedoen van haar langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

Deze overwegingen in de bestreden beslissing tonen derhalve aan dat verweerder bij het onderzoek van verzoekster argumentatie omtrent het lange verblijf in België geen correcte invulling gaf aan het begrip “buitengewone omstandigheden”, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

12.-

Verzoekende partij diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet op basis van prangende humanitaire redenen, economische redenen (werkbeloofte), alsook op basis van de duurzame lokale verankering.

Dat verzoekster niet begrijpt welke criteria verweerder hanteert om iemand een machtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te verlenen, kan haar bovendien niet worden verweten. Evenmin kan verwerende partij verzoekster niet verwijten dat zij reeds eerder een diverse geloofwaardige poging heeft ondernomen om een verblijfsrecht te bekomen door een aanvraag tot gezinshereniging.

Verwerende partij houdt helemaal geen rekening met het feit dat verzoekster sinds 2018 in België verblijft en dat zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Als verwerende partij rekening zou hebben gehouden met de integratie, lokale verankering en het langdurig ononderbroken verblijf van ondertussen 5 jaar van verzoekster in het Rijk heeft verweerder haar beslissing niet afdoende gemotiveerd door de regularisatieaanvraag van verzoekster te weigeren op grond van de stelling dat er namens verzoekster geen buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Daarnaast houdt verwerende partij geen rekening met het feit dat verzoekster een bijdrage in het verleden heeft geleverd in de Belgische maatschappij, nooit ten laste zal vallen van het Belgisch sociale bijstand en een meerwaarde zal betekenen voor onze samenleving.

Door te stellen dat door de verzoekster aangehaalde elementen in de weigeringsbeslissing niet als een buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden, schendt verwerende partij haar motiveringsplicht.

In casu verwerpt de bestreden weigeringsbeslissing met de aangehaalde motieven van verzoekster en dat dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing nalaat om maar enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden beschouwd te kunnen worden

Nergens in de Vreemdelingenwet staat gedefinieerd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase of tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

In casu is verzoekster van oordeel dat verweerder niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom de aangehaalde elementen in zijn regularisatieverzoek niet als “buitengewone omstandigheden” mogen beschouwd worden.

Dat verwerende partij niet aannemelijk maakt waarom er met de door verzoekster voorgelegde elementen geen rekening kan mee worden gehouden.

Verwerende partij schendt het proportionaliteitsbeginsel omdat zij niet afdoende een afweging heeft gemaakt met de andere elementen in deze zaak.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)

Verwerende partij had althans op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten.

De wet legt terzake de beoordeling van de buitengewone omstandigheden uitsluitingscriteria vast, maar deze zijn hier niet van toepassing.

Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goedgevoelen criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid consistent is en haar eigen beleidslijn aanhoudt en bijgevolg niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet had verzoekster in de aanvraag gewezen op ondermeer het lang verblijf, haar werkervaring, het familiaal- en privéleven etc..

Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan, en nog steeds overgaat, tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan personen die in een gelijkaardige situatie als verzoekster zijn.

Het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt; zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd.

Verwerende partij motiveert hieromtrent onterecht dat verwijzingen naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het inroepen van het gelijkheidsbeginsel geen uitzonderlijke omstandigheid is. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001).

Dat aan alle voorwaarden is voldaan zodat het onontvankelijk verklaren van het regularisatieverzoek omwille van dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat er in zijne hoofde buitengewone omstandigheden voorhanden zijn is niet proportioneel met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd. Dat dit middel derhalve gegrond is.

13.-

Daarnaast stelt verwerende partij onterecht het volgende:

"Het feit dat verschillende familieleden de Belgische nationaliteit hebben verworven of legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Verwerende partij is onterecht de mening toegedaan dat de aanvraag in het land van herkomst enkel een tijdelijke verwijding van het Belgisch grondgebied impliceert. Aldus zal de aanvraag volgens verwerende partij "een korte tijd" duren, doch is zij zich ervan bewust dat een visumaanvraag minimaal een jaar in beslag kan nemen vooraleer verzoekster een antwoord zal ontvangen. Het is onmogelijk voor verzoekster om, gelet op haar financiële situatie, gedurende die tijd in een betaalde verblijfplaats te wonen, zelfs al zou zij beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)

Meer nog, verzoekster heeft aangetoond dat beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te krijgen voor een terugreis en derhalve op een duurzame terugkeer op een re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken, in hoofdte van verzoekster onbestaande is in de praktijk, laat staan dat zij zich hierop dienstig op kan beroepen (RvV 22 januari 2021, nr. 247.998). Dit wordt overigens aangetoond aan de hand van cijfers gepubliceerd op de website van IOM Belgium.

Dat verzoekster geen beroep kan doen op ondersteuning door IOM nu niemand beroep hierop doet wordt overigens niet betwist door verwerende partij.

14.-

Verder stelt verwerende partij het volgende:

“Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.”

Onterecht wordt gesteld dat verzoekster niet zou aantonen dat haar inspanningen tot inburgering zullen teniet gedaan worden indien zij zou terugkeren naar het land van herkomst, quod non, aangezien het volgens verwerende partij om een tijdelijke verwijdering zou gaan indien verzoekster haar aanvraag indient in het land van herkomst.

Echter vergeet verwerende partij erbij te vermelden dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst geenszins garantie biedt dat verzoekster gemachtigd zou worden en zou kunnen terugkeren naar België, waardoor de inspanningen tot inburgering zeer zeker teloor zullen gaan..

Nergens blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een belangenafweging heeft gemaakt en rekening heeft gehouden met alle aangehaalde elementen.

De bestreden beslissing is gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Kortom, de overwegingen in de bestreden beslissing tonen derhalve aan dat verweerder bij het onderzoek van verzoeksters argumentatie omtrent het lange verblijf in België geen correcte invulling gaf aan het begrip “buitengewone omstandigheden”, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.”

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De door de verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De verzoekster meent dat de verweerder geen rekening houdt met het gegeven dat zij sinds 2018 in België verblijft en zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving. De verzoekster meent dat de verweerder de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd door haar regularisatieaanvraag te weigeren op grond van de stelling dat er namens de verzoekster geen buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden. De verzoekster betoogt dat de eerste bestreden beslissing nalaat om ook maar enige motivering te geven over waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om als een buitengewone omstandigheid beschouwd te kunnen worden.

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, wordt in de eerste bestreden beslissing niet uiteengezet dat de duur van haar verblijf in België en haar integratie niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden zonder meer, maar wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de duur van haar verblijf en haar integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden aangezien deze elementen (samen met andere elementen) behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Tevens wordt in de eerste bestreden akte uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekster er zich in de aanvraag toe beperkte te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze deze integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag en *“dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan”*. (zie ook *infra*).

Aldus heeft de gemachtigde wel degelijk op afdoende wijze gemotiveerd waarom de lange duur van het verblijf van de verzoekster in België en haar integratie niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheden. De verzoekster geeft er met haar inhoudelijke kritiek, verderop in de uiteenzetting van het eerste middel, op deze motivering blijk van dat zij de desbetreffende redengeving kent, zodat is voldaan aan de doelstelling van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster kan voorts worden gevolgd waar zij aangeeft dat zij in haar machtigingsaanvraag van 4 februari 2022 had aangegeven dat het de laatste wens was van haar vader dat zij hem beloofde om een bijdrage te leveren aan de Belgische maatschappij. De verzoekster voert in het eerste middel aan dat zij aan de hand van verschillende stukken heeft aangetoond dat zij een meerwaarde zal zijn voor de Belgische samenleving. De verweerder heeft volgens haar op dit punt de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in de aanvraag er inderdaad melding van maakte dat het de laatste wens van haar overleden vader was dat zij en haar zussen hem beloofden om een bijdrage te leveren in de Belgische maatschappij. Deze vermelding werd in de aanvraag op zich echter niet in verband gebracht met enige buitengewone moeilijkheid om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst, maar zij werd onmiddellijk verbonden aan de bij de aanvraag gevoegde stukken 4 tot en met 9, waaruit werd afgeleid dat de verzoekster en haar zussen *“hier niet uren maar jaren hebben gespendeerd om hun taal te verbeteren en hun inburgering in onze samenleving te optimaliseren om zodoende bij te kunnen dragen aan de maatschappij. Redelijkerwijze kan van verzoeksters niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaan vestigen, precies omdat zij op een weliswaar officiële maar ook op gedoogde manier in België hebben verbleven. Bijgevolg hebben verzoeksters afdoende aangetoond duurzaam verankerd te zijn in het Antwerpse.”*

In wezen werd(en) in de aanvraag dan ook de integratie(inspanningen) van de verzoekster en haar zussen naar voor geschoven als buitengewone omstandigheid, en niet de uitgedrukte wens van hun vader op zich. In dit raam wordt de volgende motivering dan ook als afdoende bevonden:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij intussen goed geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat zij geen overlast zouden vormen, dat zij sinds 2018 in België zouden verblijven, dat zij moeite gedaan zouden hebben om de Nederlandse taal te leren, dat zij geslaagd waren voor een cursus maatschappelijke oriëntatie, dat zij jaren gespendeerd zouden hebben om hun taal te verbeteren en hun inburgering te optimaliseren om zodoende bij te dragen aan de maatschappij, dat zij duurzaam verankerd zouden zijn in het Antwerpse, dat zij tal van contacten en relaties opgebouwd zouden hebben met Belgen en personen met legaal verblijf, dat zij goed aangeschreven zouden staan, dat zij gekend zouden zijn als sociale, sympathieke en behulpzame personen die zich goed gedragen en zich volledig zouden inzetten voor de Belgische samenleving, dat zij van niemand afhankelijk zouden willen zijn voor hun inkomen en onderhoud, dat zij zeer vlug een job aangeboden zullen krijgen, dat zij volledig ter beschikking zouden staan van de arbeidsmarkt, dat zij ervan zouden dromen om zich wettig in België te vestigen en volwaardig deel uit te maken van de Belgische samenleving, dat zij hier sociaal verankerd zouden zijn, dat zij reeds volledig ingeburgerd zouden zijn, dat er over hun integratie geen twijfel zou kunnen bestaan, dat zij België als hun eigen land zouden beschouwen, dat zij zich de Belgische gewoonten eigen gemaakt zouden hebben, dat zij de Belgische wettelijke normen en waarden zouden respecteren, dat een bewijs van inschrijving Nederlandse taallessen, verschillende deelcertificaten Nederlands, hun resultaat maatschappelijke oriëntatie, een huurovereenkomst voor een appartement, verschillende arbeidsovereenkomsten voor H. (...) evenals loonfiches en attesten inzake jaarlijkse vakantie en een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, briefwisseling met de VDAB voor M. (...), verschillende facturen en bijhorende betalingsbewijzen, hun briefwisseling met de mutualiteit, een werkbelofte voor S. (...) en 13 identiteitskaarten van beweerde familieleden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (onderlijning toegevoegd)

De verzoekster stelt in het eerste middel dat zij aan de hand van verschillende stukken heeft aangetoond dat zij een meerwaarde voor de Belgische samenleving zal zijn, doch zij laat evenwel na te concretiseren of te specificeren over welk concreet door haar voorgelegd stuk niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijft niet.

3.1.2.2. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de eerste bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De bovenstaande algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing uitmaakt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust derhalve op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke, redelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

3.1.2.3. Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden vormen waaruit blijkt dat

de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet kan worden ingediend, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

3.1.2.4. De verzoekster stelt dat de volgende motieven niet aanvaardbaar zijn omdat zij gebaseerd zijn op hypothesen en veronderstellingen:

*“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij vervreemd zouden zijn van hun land van herkomst, zodat zelfs een tijdelijke terugkeer een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Zij zouden geen enkel onderdak hebben noch steun van kennissen of vrienden. Echter, betrokkenen maken deze bewering niet aannemelijk. Zij verblijven pas sinds 2018 in België terwijl ze geboren en getogen zijn in Marokko. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hun zus N. (...) nog steeds in Marokko woont en gehuwd is. **Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf.** Betrokkenen verbleven immers ruim 51 jaar (voor M. (...)), ruim 49 jaar (voor S. (...)) en ruim 43 jaar (voor H. (...)) in Marokko en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).” (vetzetting overgenomen uit het verzoekschrift)*

De verzoekster betoogt dat de vet gezette motieven foutief zijn en de beslissing niet kunnen dragen. De verzoekster betwist niet dat haar zus N. in Marokko woont, maar geeft mee dat zij geen enkel contact of band met haar meer heeft. De verzoekster voert aan dat de verweerder aan haar minstens de vraag kon stellen of zij nog contact heeft met haar zus, wat niet gebeurde. Daarnaast benadrukt de verzoekster dat niet wordt betwist dat zij inmiddels vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijft en zij meent dat deze vijf jaar zwaarder dienen door te wegen in verhouding tot haar verblijf in haar land van herkomst, nu het ook al vijf jaar geleden is dat zij enige band zou hebben gehad met Marokko en dit des te meer gezien het familiaal netwerk en de sociale banden van de verzoekster zich in het Rijk bevinden en niet in het land van herkomst. De verzoekster stelt dat een proportionaliteitstoets op dit punt ontbreekt.

Dienaangaande wordt erop gewezen dat de verzoekster op zich niet betwist dat zij geboren en getogen is in Marokko, dat zij er ruim 43 jaar heeft verbleven en dat haar zus N. er nog steeds verblijft. Verder weze het benadrukt dat in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“Zij zouden geen enkel onderdak hebben noch steun van kennissen of vrienden. Echter, betrokkenen maken deze bewering niet aannemelijk. Zij verblijven pas sinds 2018 in België terwijl ze geboren en getogen zijn in Marokko. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hun zus N. (...) nog steeds in Marokko woont en gehuwd is. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 51 jaar (voor M. (...)), ruim 49 jaar (voor S. (...)) en ruim 43 jaar (voor H. (...)) in Marokko en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.”* De Raad herhaalt dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem of haar verhinderen om de aanvraag via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). In de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekster voorhoudt dat zij, wanneer zij naar Marokko zou terugkeren, geen enkel onderdak zal hebben, noch steun van kennissen of vrienden, maar dat zij deze bewering niet concreet aannemelijk maakt. Deze vaststelling strookt met de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat bij de aanvraag hieromtrent geen concrete bewijzen werden gevoegd. De opgegeven motieven zijn dan ook niet onjuist, noch onredelijk. De verzoekster lijkt het netwerk dat zij de afgelopen vijf jaar in België heeft opgebouwd belangrijker te vinden dan het netwerk dat zij de 43 jaar daaraan voorafgaand heeft opgebouwd in Marokko. Gelet op het grote verschil in verblijfsduur (de verzoekster verbleef 43 jaar in Marokko en 5 jaar in België) komt het de Raad zeker niet onredelijk voor dat de gemachtigde oordeelde *“hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst”*.

In tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt voor te houden, wordt bovendien in de eerste bestreden beslissing wel degelijk een proportionaliteitsafweging gemaakt, aangezien de gemachtigde de verblijfsduur in België (sinds 2018) afweegt tegenover de verblijfsduur in Marokko (43 jaar). Het feit dat

een vreemdeling langdurig buiten zijn land van herkomst verblijft, impliceert niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan. Volledigheidshalve herinnert de Raad eraan dat het bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aan de gemachtigde toekomt om op eigen initiatief een onderhoud met de betrokkenen te organiseren en/of zelf opzoekwerk te doen. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden rust immers op de aanvrager(s).

3.1.2.5. De verzoekster kan voorts evenmin worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de bijdrage die zij in het verleden heeft geleverd aan de Belgische maatschappij, waarbij zij doelt op haar tewerkstelling. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name (...) verschillende arbeidsovereenkomsten voor H. (...) evenals loonfiches en attesten inzake jaarlijkse vakantie (...)) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* De verzoekster toont, mede gelet op hetgeen hierna volgt, terzake geen onredelijke of onjuiste besluitvorming aan.

De verzoekster leest vervolgens in de eerste bestreden akte dat de lange duur van haar verblijf in België niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

In de eerste bestreden akte wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij intussen goed geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat zij geen overlast zouden vormen, dat zij sinds 2018 in België zouden verblijven, dat zij moeite gedaan zouden hebben om de Nederlandse taal te leren, dat zij geslaagd waren voor een cursus maatschappelijke oriëntatie, dat zij jaren gespendeerd zouden hebben om hun taal te verbeteren en hun inburgering te optimaliseren om zodoende bij te dragen aan de maatschappij, dat zij duurzaam verankerd zouden zijn in het Antwerpse, dat zij tal van contacten en relaties opgebouwd zouden hebben met Belgen en personen met legaal verblijf, dat zij goed aangeschreven zouden staan, dat zij gekend zouden zijn als sociale, sympathieke en behulpzame personen die zich goed gedragen en zich volledig zouden inzetten voor de Belgische samenleving, dat zij van niemand afhankelijk zouden willen zijn voor hun inkomen en onderhoud, dat zij zeer vlug een job aangeboden zullen krijgen, dat zij volledig ter beschikking zouden staan van de arbeidsmarkt, dat zij ervan zouden dromen om zich wettig in België te vestigen en volwaardig deel uit te maken van de Belgische samenleving, dat zij hier sociaal verankerd zouden zijn, dat zij reeds volledig ingeburgerd zouden zijn, dat er over hun integratie geen twijfel zou kunnen bestaan, dat zij België als hun eigen land zouden beschouwen, dat zij zich de Belgische gewoonten eigen gemaakt zouden hebben, dat zij de Belgische wettelijke normen en waarden zouden respecteren, dat een bewijs van inschrijving Nederlandse taallessen, verschillende deelcertificaten Nederlands, hun resultaat maatschappelijke oriëntatie, een huurovereenkomst voor een appartement, verschillende arbeidsovereenkomsten voor H. (...) evenals loonfiches en attesten inzake jaarlijkse vakantie en een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, briefwisseling met de VDAB voor M. (...), verschillende facturen en bijhorende betalingsbewijzen, hun briefwisseling met de mutualiteit, een werkbelofte voor S. (...) en 13 identiteitskaarten van beweerde familieleden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

De verzoekster benadrukt dat het net de *ratio legis* van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan volgens haar dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het verblijf moet volgens de verzoekster in die zin worden bekeken, los van de wijze waarop die werd gerealiseerd en los van de vraag wie er voor verantwoordelijk is, om uit te maken of zij al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking kan worden genomen.

De verzoekster gaat evenwel uit van een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. Uit de motieven van deze beslissing blijkt immers niet dat de lange duur van haar verblijf niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard omdat het werd opgebouwd tijdens een illegaal verblijf.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt ook niet dat de lange duur van haar verblijf wordt afgewezen enkel en alleen omdat de verzoekster hier zelf voor verantwoordelijk is. Wel wordt omtrent het privéleven in België als volgt gemotiveerd: *“De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen.”*

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt voorts dat de lange duur van het verblijf van de verzoekster en haar integratie (met inbegrip van haar economische activiteit) niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid omdat deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en omdat de verzoekster er zich in de aanvraag toe beperkte te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze deze integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag.

De verzoekster brengt terecht naar voor dat in de Vreemdelingenwet niet wordt gedefinieerd welke elementen deel uitmaken van de gegrondheidsfase en welke deel uitmaken van de ontvankelijkheidsfase. De buitengewone omstandigheden waarin een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België kan worden ingediend, worden niet gedefinieerd in de wet. Zij worden door de Raad van State omschreven als *“omstandigheden (...) die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De beoordeling dat de elementen van lang verblijf en integratie in principe tot de gegrondheidsfase behoort, ligt alvast in lijn met de rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State heeft in een arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769 – waarnaar in de eerste bestreden beslissing ook wordt verwezen – immers het volgende geoordeeld: *“dat de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekster toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake.

De verzoekster verliest echter uit het oog dat in de eerste bestreden akte ook nog het volgende wordt gesteld:

“Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeksters beperkten er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).”

De verzoekster toont niet aan dat de elementen van integratie het voor haar onmogelijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State, gelet op de bewijslast die ter zake op de aanvrager en dus op de verzoekster rust, en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, is de Raad van oordeel dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet onredelijk of ondeugdelijk is.

3.1.2.6. De verzoekster viseert vervolgens het volgende motief uit de eerste bestreden akte:

“Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van “gelijkaardige dossiers” en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog is met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.”

De verzoekster erkent dat de verweerder een discretionaire bevoegdheid heeft, maar stelt dat dit niet inhoudt dat naar goedgevoelden criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich neergelegd kunnen worden. De discretionaire bevoegdheid houdt volgens de verzoekster precies in dat de overheid consistent is en haar eigen beleidslijn aanhoudt en bijgevolg niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt. De verzoekster benadrukt dat zij in haar aanvraag had gewezen op onder meer haar lang verblijf, haar werkbelofte en het familiaal- en privéleven.

Het is volgens de verzoekster gekend dat de verweerder in een recent verleden is overgegaan en nog steeds overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan personen die in een gelijkaardige situatie als de verzoekster zitten.

Door haar oorspronkelijke standpunt uit haar machtigingsaanvraag te herhalen, toont de verzoekster echter niet aan dat de door de verweerder naar voor gebrachte motivering niet deugdelijk zou zijn. Het formuleren door de verzoekster van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat evenmin om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498). Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt in dit kader niet concreet aangetoond.

Bovendien weze het ook opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing ook geldt voor twee zussen van de verzoekster, dit zijn net twee personen die zich in een situatie bevinden die erg veel overeenkomsten met die van de verzoekster zelf vertoont. De verweerder oordeelde dat de machtigingsaanvraag in hoofdte van de verzoekster én haar twee zussen onontvankelijk is.

3.1.2.7. Daarna gaat de verzoekster in op de volgende passage in de eerste bestreden akte:

“Het feit dat verschillende familieleden de Belgische nationaliteit hebben verworven of legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

De verzoekster betoogt dat de verweerder onterecht de mening is toegedaan dat de aanvraag in het land van herkomst enkel een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied impliceert. De verzoekster stelt er zich van bewust te zijn dat een visumaanvraag geen “korte tijd” maar wel minimaal een jaar in beslag kan nemen alvorens zij een antwoord zal ontvangen. De verzoekster werpt op dat het, gelet op haar financiële situatie, niet mogelijk is om in een betaalde verblijfplaats te wonen zelfs al zou zij beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: de IOM).

Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoekster volgend motief uit de eerste bestreden beslissing onbesproken laat:

“We wijzen er op dat zij op 04.01.2018 een visumaanvraag indienden bij de Nederlandse autoriteiten die werd goedgekeurd. Het feit dat deze visumaanvraag werd goedgekeurd wijst op een stabiele financiële situatie in Marokko aangezien de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden.”

Dit motief houdt dan ook stand en is niet kennelijk onredelijk.

Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoekster niet aannemelijk maakte dat in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze het volgende wordt uiteengezet: *“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij vervreemd zouden zijn van hun land van herkomst, zodat zelfs een tijdelijke terugkeer een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Zij zouden geen enkel onderdak hebben noch steun van kennissen of vrienden. Echter, betrokkenen maken deze bewering niet aannemelijk. Zij verblijven pas sinds 2018 in België terwijl ze geboren en getogen zijn in Marokko. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hun zus N. (...) nog steeds in Marokko woont en gehuwd is. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat*

betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 51 jaar (voor M. (...)), ruim 49 jaar (voor S. (...)) en ruim 43 jaar (voor H. (...)) in Marokko en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst."

Verder herhaalt de verzoekster wederom datgene wat zij in haar machtigingsaanvraag van 4 februari 2022 heeft uiteengezet, met name dat zij geen beroep kan doen op de steun van de IOM, zonder hierbij op concrete wijze in te gaan op de motieven hieromtrent in de eerste bestreden akte:

"Betrokkene verwijst naar het verslag van IOM (uit 2021) om aan te tonen dat zij geen beroep kan doen op ondersteuning door IOM. Volgens betrokkenen bewijzen de cijfers uit dit rapport dat de re-integratie steun in hun hoofde onbestaande zou zijn. De cijfers tonen dat echter niet aan. Het is niet omdat geen enkele Marokkaanse onderdaan in 2021 gebruikt maakte van IOM, dat Marokkaanse onderdanen uitgesloten zouden zijn van deze re-integratie steun. Dit blijkt nergens uit het voorgelegde rapport en kan dan ook niet aanvaard worden door onze diensten".

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, heeft de verweerder aldus wel degelijk betwist dat zij geen beroep zou kunnen doen op ondersteuning door de IOM. De aangevoerde kritiek geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de verweerder, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

3.1.2.8. Verderop viseert de verzoekster volgend motief van de eerste bestreden beslissing:

"Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan."

De verzoekster voert aan dat onterecht wordt gesteld dat zij niet zou aantonen dat haar inspanningen tot inburgering teniet zullen worden gedaan indien zij zou terugkeren naar het land van herkomst. De verweerder vergeet er volgens de verzoekster bij te vermelden dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst geen garantie biedt dat de verzoekster gemachtigd zou worden en zou kunnen terugkeren naar België, waardoor de inspanningen tot inburgering wel zeer zeker teloor zullen gaan.

De verzoekster verliest echter de volgende beoordeling uit het oog:

"Verzoeksters beperkten er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)."

De verzoekster toont met haar vage kritiek niet aan waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst haar integratie in België teloor zou doen gaan. Het gegeven dat de verzoekster er een andere mening op na houdt dan datgene wat in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet, volstaat niet om een schending van de door de verzoekster genoemde beginselen van behoorlijk bestuur aannemelijk te maken.

Bovendien moet erop worden gewezen dat de verweerder de voorliggende verblijfsaanvraag onontvankelijk heeft verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag zich niet opdrong. De verweerder hoeft zich thans nog niet uit te spreken over de kansen op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nadat de aanvraag in het land van herkomst van de verzoekster wordt ingediend. In deze stand van het geding kan niet vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en dient dus niet te worden onderzocht of de door de verzoekster ingeroepen elementen van integratie en lang verblijf een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen. Wanneer de verzoekster de aanvraag indient via de reguliere procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, kan zij de

regelmaticheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde trouwens eveneens in beroep laten toetsen.

3.1.2.9. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoekster niet toelaat te concluderen dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt. Het wordt niet aangetoond dat de verweerder onwettig, onzorgvuldig, disproportioneel, kennelijk onredelijk of in strijd met het gelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden aangenomen.

3.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“15.-

Verzoekster roept eveneens de schending in van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij diende haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Dat verwerende partij onterecht het volgende stelt:

“Betrokkenen beroepen zich op artikels 6 en 7 van het ECOSOC-verdrag die het recht op arbeid en de arbeidsvoorwaarden veilig stellen. Betrokkenen tonen echter niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hen de mogelijkheid om te werken in België niet ontzegt.”

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoekster verschillende arbeidsovereenkomsten heeft bekomen, waaruit blijkt dat zij in het verleden heeft gewerkt, een bijdrage heeft geleverd in de maatschappij en over werkervaring beschikt. Geen rekening houden met dit element en stellen dat zij terug naar haar land van herkomst dient te gaan om de nodige vergunning aan te vragen, is kennelijk onredelijk. Daarnaast heeft verzoekster ook een inschrijvingsbewijs overgemaakt bij de VDAB, waaruit blijkt dat zij werkbereid is en zodra zij over de nodige verblijfsdocumenten beschikt zij onmiddellijk aan de slag kan op de arbeidsmarkt.

Dat verwerende partij de verschillende arbeidsovereenkomsten en het inschrijvingsbewijs die verzoekster heeft bekomen klaarblijkelijk niet zou aanvaarden als een buitengewone omstandigheid.

Wat er ook van zij, de voormelde motivering kan de bestreden beslissing niet dragen en is volgens verzoekster juridisch gezien niet mogelijk.

Dat de weigeringsbeslissing op een onredelijke manier is genomen en derhalve vernietigd dient te worden.”

3.2.2. Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekster viseert het volgende motief uit de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkenen beroepen zich op artikels 6 en 7 van het ECOSOC-verdrag die het recht op arbeid en de arbeidsvoorwaarden veilig stellen. Betrokkenen tonen echter niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hen de mogelijkheid om te werken in België niet ontzegt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkenen om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoekster kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat de verweerder niet betwist dat zij werkbereid is en onmiddellijk aan de slag zou kunnen met een werkbelofte. De gemachtigde is evenwel van oordeel dat zij, als zij wil worden tewerkgesteld, daarvoor de nodige vergunningen moet aanvragen via de geijkte weg. Door louter aan te geven dat zij het hiermee niet eens is, toont de verzoekster niet aan dat dit standpunt kennelijk onredelijk is. In de eerste bestreden beslissing wordt bovendien op goede gronden gesteld dat deze beslissing de verzoekster de mogelijkheid tot werken in België op zich niet ontzegt.

Een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt in dit verband niet aangetoond.

3.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan.

3.3.1. Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“- Schending van het recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

16.-

Verder stelt verwerende partij in de weigeringsbeslissing het volgende:

“Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.”

Dat verzoekster hier inmiddels sedert 2018 verblijft, binnen welke periode zij verschillende sociale relaties met enorm veel personen heeft opgebouwd zoals in de artikel 8 EVRM bedoelde privéleven.

Als gevolg van de weigeringsbeslissing, alsook de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zal het privéleven van verzoekster volledig worden afgenomen, nu zij verplicht wordt om terug naar het land van herkomst te gaan.

Verwerende partij motiveert dit niet afdoende in de weigeringsbeslissing.

Dat verzoekster sinds 2018 in België woont en alhier minstens 5 jaar verblijft, wordt door verwerende partij niet betwist. Aldus aanvaard verwerende partij dat verzoekster de afgelopen 5 jaar het centrum van haar belangen in het Rijk heeft gevestigd.

Verzoekster heeft zich op een uitstekende wijze geïntegreerd in de samenleving. Zo heeft zij stukken bijgebracht, waaruit blijkt dat zij de Nederlandse taal op een uitstekende manier heeft aangeleerd.

Dat verzoekster opgebouwde contacten in het Rijk en integratie een zodanige intensiteit hebben dat de verbreking een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Verzoekster moet het recht hebben op de eerbiediging van haar privéleven. Meer nog, ook verzoekster haar familieleden wonen allemaal in het Rijk met uitzondering van Naima, waar verzoekster overigens geen enkele contact of band mee heeft.

De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. (zie R.V.S. 28/01/2002 n° 102.960 en 4/3/2002, n° 104.280).

Dat een beperking van het grondrecht enkel kan gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 § 2 E.V.R.M.

17.-

Echter, wanneer er sprake is van een langdurig verblijf, zoals in casu het geval is, dient er een grondig onderzoek geschieden naar het privéleven (EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitsersland).

Het privéleven is een geheel van persoonlijke sociale, economische relaties die opgebouwd zijn in een land (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland).

Verzoekster toont aan dat zij het centrum van haar belangen in België heeft.

Verzoekster is geen crimineel, en zij vormt absoluut geen gevaar voor de maatschappij wat overigens niet wordt betwist door verwerende partij.

Zij beheerst de Nederlandse taal op een uitstekende wijze. Zij wordt gewaardeerd en gesteund door iedereen.

Dat het vaststaat dat verzoekster nauwe banden heeft in het Rijk en haar centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd.

Dat verwerende partij kort door de bocht gaat door te stellen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post enkel tot gevolg heeft dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten.

De tijdelijke terugkeer zal voor verzoekster enorm nadelige effecten met zich meebrengen voor haar familiaal- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekster die op dit moment een privéleven heeft in het Rijk, moet bij een tijdelijke terugkeer al haar belangen in België opzeggen. Vermits de tijdelijke terugkeer van onbepaalde duur kan zijn.

Dat verwerende partij op geen enkel ogenblik een richtlijn geeft over de duur van deze tijdelijkheid, waardoor de weigeringsbeslissing niet afdoende is gemotiveerd. Zeker, nu de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft voor verzoekster en haar naasten in het Rijk. Verwerende partij stelt enkel dat de duur afhankelijk van allerlei factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat.

18.-

Verder heeft verzoekster geen banden of contacten met haar familie in het land van herkomst. Verzoekster betwist niet dat haar zus N. (...) in het land van herkomst woont, doch heeft zij geen enkele contact of

band met haar. Daarnaast heeft zij ook geen vrienden of kennissen in Marokko en heeft zij in het Rijk een bepaald sociaal en economisch centrum opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

In België daarentegen heeft verzoekster een grote vriendenkring opgebouwd, zij helpt haar vrienden en kennissen en is graag gezien door burens, etc.

Uit tal van voorliggende stukken blijkt dat verzoekster te nauw verbonden is met haar gastland België, zodat een uitwijzing een te grote impact zou hebben op haar privéleven. Zij is te sterk geïntegreerd in onze samenleving. Zij deelt de Belgische normen en waarden.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing is inderdaad onmenselijk voor verzoekster en is geheel disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekster.

Op geen enkel ogenblik is er door verwerende partij een fair-balance toets gebeurd. Verweerster toont niet aan dat zij de bekommernis heeft gehad om het juiste evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Uit de vaste rechtspraak blijkt immers het volgende:

“De staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken. (RVV 19 mei 2016 nr.167.798, verwijzend naar EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84)

In casu heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik een afweging gemaakt tussen enerzijds haar langdurig verblijf, de familiale, sociale en economische belangen in het Rijk en de door haar opgebouwde leven en anderzijds haar 5 jaar aanwezigheid in het Rijk. M.a.w. bij een eventuele terugkeer (hoe tijdelijk dat ook moge zijn), dient verzoekster terug van nul te beginnen.

Verwerende partij diende bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekster omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar ook in rechte.

Het middel is gegrond.”

3.3.2. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekster verwijst naar het privéleven dat zij in België heeft opgebouwd. Zij benadrukt in België te verblijven sinds 2018, goed geïntegreerd te zijn, Nederlands te hebben geleerd, en zij geeft aan dat al haar familieleden in België verblijven, op haar zus N. na, met wie zij geen contact heeft.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De verzoekster werd evenwel nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In de eerste bestreden beslissing wordt over het privéleven van de verzoekster (en haar zussen) als volgt gemotiveerd:

"Betrokkenen beroepen zich tevens op artikel 8 EVRM aangezien zij het centrum van hun belangen in België gevestigd zouden hebben. Zij zouden hier samen met hun familie, vrienden en kennissen hun privéleven hebben opgebouwd. Betrokkenen wijzen in dit kader op de aanwezigheid van broer op het Belgische grondgebied. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad

familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name hun broer waarnaar ze zelf verwijzen in hun aanvraag maar daarnaast is er ook sprake van een Belgische zus (waarvan ze de identiteitskaart voorleggen) en twee andere Belgische broers (waarvan er één echter in het buitenland woont). Daarnaast leggen ze nog twaalf identiteitskaarten voor van personen waarmee ze hun verwantschap op geen enkele manier verduidelijken. We stellen echter vast dat betrokkenen niet samenwonen met één van deze familieleden noch bijkomende elementen van afhankelijkheid aantonen. De band tussen hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke elementen dus niet aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden geen enkele getuigenverklaring voorleggen. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwden. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij vervreemd zouden zijn van hun land van herkomst, zodat zelfs een tijdelijke terugkeer een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Zij zouden geen enkel onderdak hebben noch steun van kennissen of vrienden. Echter, betrokkenen maken deze bewering niet aannemelijk. Zij verblijven pas sinds 2018 in België terwijl ze geboren en getogen zijn in Marokko. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hun zus N. (...) nog steeds in Marokko woont en gehuwd is. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 51 jaar (voor M. (...)), ruim 49 jaar (voor S. (...)) en ruim 43 jaar (voor H. (...)) in Marokko en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of

vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020)."

De verzoekster toont niet aan deze beoordeling onredelijk is. Bovendien werd de eerste bestreden beslissing ook genomen in hoofde van twee zussen van de verzoekster, zodat zij samen kunnen terugkeren naar Marokko en hun banden met elkaar in Marokko verder kunnen ontplooiën.

De Raad wijst erop dat het EHRM reeds in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de betrokken vreemdeling geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, oordeelde dat eender welk privéleven dat de betrokkene had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte.

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Ter zake mag er verder niet aan worden voorbijgegaan dat de eerste bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekster om België binnen te komen nadat zij is teruggekeerd naar haar land van herkomst, en zich van daar uit in regel stelt en aanvraagt om te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Indien de verzoekster een aanvraag indient in haar land van herkomst, zal de verweerder deze aanvraag moeten onderzoeken. De verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die haar toelaat de banden die zij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. Dat zij bij een tijdelijke terugkeer al haar belangen in België zou moeten opzeggen, houdt op zich nog niet een schending in van artikel 8 van het EVRM, nu zij met deze algemene stelling niet aantoonde dat ten onrechte zou zijn gesteld dat de normale binding die ontstaat met België op zich niet volstaat om een schending van haar privéleven aan te nemen. De verzoekster moet aantonen dat zij in België een privéleven heeft dat van een zodanige intensiteit getuigt dat een tijdelijke scheiding om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM – en dus een positieve verplichting voor het bestuur – met zich mee zou brengen. De verzoekster blijft hiertoe echter in gebreke.

In het verzoekschrift herhaalt de verzoekster enkel de elementen die zij aan de verweerder in het kader van haar machtigingsaanvraag had voorgelegd, en geeft zij weliswaar aan het niet eens te zijn met het standpunt van de verweerder, maar toont zij niet aan dat de besluitvorming onzorgvuldig is of dat zij getuigt van een onredelijke afweging tussen haar belangen en die van de Belgische staat bij het doen naleven van de verblijfsreglementering. Aangezien de verzoekster nooit werd gemachtigd tot verblijf, kon zij er niet op vertrouwen dat zij hier haar banden kon intensiveren en moest zij zich bewust zijn van het feit dat zij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). In die optiek moet de verzoekster dus blijk geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer.

De verzoekster brengt echter geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat de stelregels omtrent het privé- en gezinsleven, dat tijdens een onregelmatig verblijf in het gastland werd uitgebouwd, *in casu* niet zouden opgaan. Gelet op deze vaststellingen, dient te worden besloten dat de verzoekster niet aantoonde dat de gemachtigde bij het treffen van de eerste bestreden beslissing de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming met de voeten zou hebben getreden.

De verzoekster toont niet aan dat de verweerder niet alle elementen van haar situatie zou hebben betrokken bij de belangenafweging die hij heeft gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM, en evenmin dat deze belangenafweging disproportioneel zou zijn. Het feit dat de verzoekster geen crimineel is en wordt gewaardeerd en gesteund in haar omgeving, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zoals in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, wordt van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving, zonder meer. Waar de verzoekster nog betoogt dat zij na een terugkeer opnieuw van nul zou moeten beginnen, wijst de Raad erop dat in het kader van de huidige vordering niet vooruit kan worden gelopen op eventuele toekomstige

beslissingen over een verblijfsaanvraag die zou worden ingediend in het land van herkomst. Indien een dergelijke aanvraag zou resulteren in een negatieve beslissing, dan kan de verzoekster desgewenst tegen deze beslissing in rechte optreden en daarbij een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, dan wel het in België opgebouwde privéleven, in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel, ditmaal gericht tegen de tweede bestreden beslissing, beroept de verzoekster zich op een schending aan van de motiveringsplicht in combinatie met het redelijkheidsbeginsel en op een schending van het hoorrecht.

3.4.1. Het vierde middel wordt als volgt onderbouwd:

“19.-

Naast de weigeringsbeslissing, werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd op datum van 17.02.2022.

De reden waarom het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd, is omdat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat verwerende hieromtrent opnieuw onterecht het volgende stelt:

- *Het hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen.*
- *Het gezins- en familieleven: Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen met zich meebrengt.*
- *De gezondheidstoestand: Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis van betrokkene blijkt dat er sprake is van een medische problematiek.*

In de motieven van het bestreden bevel blijkt met geen woord gerept over het onafgebroken verblijf van verzoekster van meer dan 5 jaar. Evenmin wordt er op in de bestreden beslissing rekening gehouden met het opgebouwd familiaal- en privéleven van verzoekster en haar duurzame lokale verankeringsbanden/netwerk in het Rijk.

Dat verwerende partij op geen enkel ogenblik een richtlijn geeft over de duur van deze tijdelijkheid, waardoor het bestreden bevel niet afdoende is gemotiveerd. Zeker, nu de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft voor verzoeker en zijn naasten in het Rijk.

Ook dit aspect, beschermd door artikel 8 EVRM, dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het familiaal- en privéleven van verzoekster. Evenmin toont verwerende partij aan dat het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten artikel 3 EVRM niet schaaft.

20.-

Daarnaast werd verzoekster zelfs niet gehoord. Als verzoekster zou gehoord zijn, dan had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoekster zich de afgelopen jaren volledig toegewijd heeft aan onze maatschappij. Aldus beschouwt zij deze dan ook als zijn eigen samenleving, waarvoor zij regelmatig de handen uit de mouwen steekt.

De loutere verwijzing in het bevel om het grondgebied te verlaten naar het gegeven dat verzoekster niet beschikt over een geldig visum, draagt geenszins de beslissing om een bevel uit te vaardigen.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoekster. De motieven mogen niet kennelijk onredelijk zijn, mogen niet neerkomen op willekeur, en mogen ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat dit niet gebeurd is.

Door geen rekening te houden met deze feiten en de verzoekende partij niet te horen schendt verwerende partij de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond."

3.4.2. Beoordeling

3.4.2.1. Uit het betoog ter ondersteuning van het vierde middel blijkt dat de verzoekster meent dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Zij doelt aldus op een schending van de formele motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verzoekster wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Daarnaast wordt ook op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. In dit verband wordt aangegeven dat de verzoekster niet aantoont dat er sprake is van minderjarige kinderen, dat voor wat het gezins- en familieleven betreft het om een tijdelijke scheiding gaat wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die de verzoekster verhindert om te reizen. Hieruit leidt de gemachtigde af dat er geen elementen aanwezig zijn die problemen opleveren voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat indien er geen gevolg wordt gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegde politiediensten zich kunnen begeven naar het adres van de verzoekster.

De verzoekster stelt dat in de tweede bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over haar onafgebroken verblijf van meer dan vijf jaar en dat er evenmin rekening werd gehouden met haar opgebouwd familiaal- en privéleven en haar duurzame lokale verankering en netwerk in het Rijk.

De formele motiveringsplicht betreft echter slechts een positieve motivering. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom deze of gene omstandigheden of bepalingen van het EVRM (zoals artikel 8) zich niet tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zouden verzetten. De Raad wijst er bovendien op dat artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de

gemachtigde in het in 1° bedoelde geval (*quod in casu*) een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten “moet” afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Aan deze principiële verplichting kan enkel afbreuk worden gedaan indien “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” zich daartegen zouden verzetten. Dit betekent echter niet dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zover reikt dat tevens een uitdrukkelijke motivering vereist is als waarom er bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen hogere verdragsrechtelijke normen worden geschonden. Aangezien het bestuur in principe verplicht is om een bevel af te geven aan de vreemdeling die geen regelmatig verblijf heeft in België (hetgeen *in casu* buiten elke betwisting staat), moet de gemachtigde niet bijkomend motiveren waarom hij geen hogere verdragsrechtelijke normen in aanmerking neemt om, bij wege van uitzondering, af te zien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad kan bovendien niet besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de tweede bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privéleven van de verzoekster. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in en de Raad kan bij het onderzoek betreffende artikel 8 van het EVRM rekening houden met de gegevens die de verzoekster zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Daarenboven kan de verzoekster niet worden gevolgd dat bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar privéleven.

Immers is de tweede bestreden beslissing getroffen op dezelfde dag en onmiddellijk volgend op de beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekster op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de aanvrager toelaten om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en wordt dus geantwoord op de vraag of de verzoekster al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren. Hierbij heeft de verweerder zich onder meer gebogen over de vraag of het door de verzoekster aangevoerde privéleven van die aard was dat een terugkeer de schending van artikel 8 van het EVRM met zich zou brengen, *quod non*. Dat geen rekening zou zijn gehouden met verzoeksters privéleven in de zin van de voormelde bepaling, kan dus ook niet staande worden gehouden.

In de mate dat de verzoekster erop alludeert dat de motieven inzake artikel 8 van het EVRM, die zijn opgenomen in de eerste bestreden beslissing, zouden moeten worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten, toont zij haar belang daarbij niet aan. De verzoekster weet, middels de eerste bestreden beslissing, immer reeds op grond van welke motieven de verweerder heeft geoordeeld dat zij kan terugkeren naar haar land van herkomst, en heeft zich ertegen kunnen verweren, zoals blijkt uit de middelen tegen deze beslissing.

De verzoekster betoogt dat de verweerder niet aantoont dat het bevel om het grondgebied te verlaten artikel 3 van het EVRM niet schendt. Ook artikel 3 van het EVRM legt echter geen bijkomende motiveringsplicht op (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570).

De verzoekster werpt nog op dat op de verweerder op geen enkel ogenblik een richtlijn geeft over de duur van deze tijdelijke verwijdering waardoor de tweede bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. De verzoekster stelt dat ook dit aspect, beschermd door artikel 8 van het EVRM, in overweging moet worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel.

De verzoekster viseert volgende passage uit de bestreden beslissing:

“Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Het kan de verweerder niet worden verweten dat hij de “*tijdelijke scheiding*” niet preciezer zou hebben geformuleerd omdat de duur ervan ook afhangt van het eigen handelen van de verzoekster. Het komt de verzoekster toe om in haar land van herkomst een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De formele motiveringsplicht reikt bovendien niet zover dat de gemachtigde ook de motieven van de motieven zou moeten opnemen. Het gaat dan ook te ver om te vereisen dat wordt gemotiveerd hoe lang de tijdelijke scheiding zou (kunnen) duren.

Louter ten overvloede, wordt er nog op gewezen dat de eerste bestreden beslissing ook in hoofde van de zussen S. en H. van de verzoekster werd genomen; ook zij verblijven op illegale wijze in het Rijk zodat de verzoekster samen met haar zussen S. en H. het Rijk kan verlaten; op die manier hoeft er van een tijdelijke scheiding tussen de verzoekster en haar zussen S. en H. zelfs geen sprake te zijn.

De verzoekster betoogt nog dat de loutere verwijzing in het bevel om het grondgebied te verlaten naar het gegeven dat zij niet beschikt over een geldig visum geenszins de beslissing draagt. Zij benadrukt dat de verweerder de determinerende motieven moet geven waarom haar een bevel wordt gegeven.

De tweede bestreden beslissing vermeldt artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, vormt de vaststelling dat zij niet in bezit is van een geldig visum wel degelijk een determinerend motief, dit is een motief dat op zichzelf volstaat om de genomen beslissing te rechtvaardigen. De verzoekster betwist ook niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Daarnaast wordt er in de tweede bestreden beslissing tevens op gewezen dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort, wat zij ook niet betwist. In deze omstandigheden is de gemachtigde in principe verplicht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De geboden motieven zijn afdoende in feite zowel als in rechte.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4.2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op hetgeen reeds werd uiteengezet onder punt 3.4.2.1., maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat. De verzoekster betwist nog weerlegt de determinerende motieven die de bestreden beslissing dragen.

3.4.2.3. De verzoekster betoogt voorts dat zij niet werd gehoord. Indien zij wel gehoord zou zijn geweest, dan had dit volgens haar wel tot een andere besluitvorming kunnen leiden. Zo zou de verweerder geen rekening hebben gehouden met het gegeven dat de verzoekster zich de afgelopen jaren volledig toegewijd heeft aan onze maatschappij die zij ook als haar eigen samenleving beschouwt.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In casu heeft de verzoekster op 4 februari 2022 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekster werd naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Zij kon in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van haar verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 17 februari 2023 onontvankelijk verklaard omdat de door de verzoekster aangehaalde elementen *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*. Hieruit blijkt dat de verzoekster de gelegenheid heeft gehad daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). De verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij noodzakelijkerwijze

bijkomend gehoord diende te worden in het kader van de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

3.4.3. Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE